

שיר פרידה מבית-הספר לאומנויות / שמעון אגסי

במסגרת עבודתי נסעתי לצרפת. במטוס, אי שם באמצע האוויר בין קאן לפאריז, חשבתי על הפרידה מביה"ס לאומנויות, שכן בתי הקטנה נעמה עומדת לסיים את לימודיה בבית הספר במגמת הדרמה, אחרי שני אחיה הגדולים, אורי - במגמה הפלסטית ומאיה - במגמת המחול. ופתאום, אני, איש המחשבים שרואה את העולם דרך 0 ו-1, שמעולם לא חשבתי שאי פעם אעסוק באומנות, פוגש אי שם, בין העננים, בהשפעת לואיס קארול, במוזה בכבודה ובעצמה. "קח עט ומפית נייר", היא מצווה עלי. היא משתלטת על ידי, ותוך כך שאני חושב על אורי ועל המגמה הפלסטית, העט כותב על המפית:

"צְבָעִים עֲזִים,

קָמִים פְּזִים."

ואז אני חושב על מאיה ועל מגמת המחול, והעט כותב:

"תְּנוּעָה קְלָה,

יִרְדָּת, עוֹלָה."

ואז, על נעמונת ומגמת הדרמה:

"חִיּוֹךְ נוֹצֵץ,

מְשַׁחֵק עוֹלֵץ."

ומה על מגמת המוזיקה, אני שואל את המוזה? ואז היא כותבת בסוגריים:

"(אֶקוֹרְדִּי חֶצְרוֹץ –

גַּם הוּא נְחוּץ.)"

ואז כולם ביחד חוברים אל מול עיני, והעט כותב:

"הַשְּׁלוּשָׁה בְּמַעְגוֹל,

הַקֶּטֶנָּה עַד הַגָּדוֹל,

בְּעֵינֵים לַחֲלוּחִיּוֹת,

תּוֹדָה, לְהַתְרָאוֹת,

א ו מ ג י ו ת."